

ומתצינן: אידי ואידי — חד שיעורא הוא. שמלא פי טלה הוא כגרוגרת.⁽³⁾

שנינו במשנה: עלי שום ועלי בצלים, לחים — כגרוגרת, ויבשים — כמלא פי הגרי, ואין מצטרפין זה עם זה מפני שלא שוו בשיעוריהן.

אמר רבי יוסי בר חנינא: אין מצטרפין לחמור שבהן. דבר אשר שיעורו גדול, שהוא הקל, אינו מצטרף להשלים את החמור, דהיינו את מי ששיעורו קטן ממנו, שהרי הוא [הקל] פחות חשוב ממנו.

כגון, העצה אינה מצטרפת עם התבן להשלים למלא פי פרה.

אבל מצטרפין לקל שבהן. שהדבר החמור, אשר הוא חשוב יותר, מצטרף להשלים את הקל, החשוב פחות.

וכגון, התבן החמור מצטרף עם העצה הקל להשלים למלא פי גמל.

והוינן בה: וכי כל הדברים דלא שוו בשיעוריהו — מי מצטרפין כלל? והרי אפילו חמור לקל לא מצטרפים היכא שאינם שווים בשיעורם!?

והראיה: והתנן במסכת כלים:

הבגד — מטמא טומאת מדרס כשיש בו שלשה טפחים על שלשה טפחים, שאז הוא ראוי למשכב, אם יחדו למשכב ושכב עליו הזב הרי הוא נעשה אב הטומאה משום

טומאת מדרס [ובפחות מזה אין בו אלא טומאת מגע, כל שיש בו שלש אצבעות על שלש אצבעות].

והשק, שעשוי מנוצה של עזים — שיעורו לטמא [בין טומאת מדרס ובין כל טומאה אחרת, וכן כל השנויים להלן], בארבעה על ארבעה טפחים.

והעור — בחמשה על חמשה.

והמפץ אריג עשוי מקנים — בששה על שישה.

ותני עלה: הבגד ששיעורו בשלשה טפחים והשק ששיעורו בארבעה מצטרפין. שהבגד משלים את שיעור השק, שאם יש משניהם יחד ארבעה טפחים, הוא מקבל טומאה [ולא להיפוך, שהשק אינו מצטרף להשלים לבגד לשלשה טפחים, שרק החמור מצטרף לקל ולא הקל לחמור].

וכמו כן השק והעור, וכן העור והמפץ — מצטרפין זה עם זה.

ודוקא בסדר האמור, כיון שהם דומים במהותם וראויים להתחבר זה עם זה. אבל הבגד והעור והשק והמפץ אינם מצטרפין זה עם זה, לפי שאינם ראויים להתחבר יחד, והמחברן בטלה דעתו אצל כל אדם.

ואמר רבי שמעון: מה טעם מצטרפין?⁽⁴⁾ משום דראויין ליטמא מושב. שאם קיצץ משנים [כסדר האמור] וחיברם יחד כדי

3. והא דנקט כמלא פי טלה ולא נקט כגרוגרת, משום דבעי לאשמעינן למה נתנו חכמים שיעור זה הואיל והוא מאכל הטלה. תוד"ה אידי.

מצטרפין, שהרי כיון שחיברן יחד וראוי לישב עליו דין הוא שיקבל טומאת מדרס, ככל דבר המיוחד לשיבה. דהא אפילו גוש שאור שיחדו לשיבה טמא מדרס.

אלא, שאלת רבי שמעון היא לענין טומאת

4. לענין טומאת מדרס לא צריך טעם למה